

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
AWARD

Case No. B20

Chamber Two

پرونده شماره ب - ۲۰

شعبه دو

حکم شماره ۲-۲۰-ب-۲۶۸

DUPLICATE
ORIGINAL
نسخه برابر اصل

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحد

26

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده	
ثبت شد - FILED		
Date	13 NOV 1986	تاریخ
	۱۳۶۵ / ۸ / ۲۲	
No.	B20	شماره

اداره گمرک ایران،

خواهان،

- و -

ایالات متحده امریکا،

خوانده.

حکم

یک - سوابق امر و جریان رسیدگی

۱ - در ۱۵ ژانویه ۱۹۸۲ (۲۵ دی ماه ۱۳۶۰) اداره گمرک ایران (۱) ("خواهان") دادخواستی ثبت و مبلغ ۱،۴۸۰،۵۸۸ ریال که حسب ادعا خوانده، ایالات متحده امریکا بابت حقوق و عوارض گمرکی بدهکار بوده، مطالبه کرد. ادعا ناشی از ترتیباتی است که به موجب آن خواهان اجازه داد کالاهای مختلفی برای نمایش در مرکز بازرگانی ایالات متحده در تهران، به طور موقت و بدون پرداخت حقوق گمرکی معمول به ایران وارد شود. سفارت ایالات متحده در تهران ضمانتنامه هائی صادر و تضمین نمود که اگر ظرف مدت مقرر کالاها از ایران برگشت داده نشود "مقررات گمرکی" را رعایت نماید. (۲) خواهان استدلال می کند که این تضمین به این مفهوم بود که ایالات متحده مسئولیت مالی پرداخت حقوق گمرکی لازم برای کالاهائی را که برگشت داده نشود، می پذیرد.

۲ - نخستین عکس العمل ایالات متحده در برابر این ادعا و ادعاهای مشابه ثبت عرضحالی در ۱۹ آوریل ۱۹۸۲ (۳۰ فروردین ماه ۱۳۶۱) بود که طی آن از دیوان درخواست کرد که به دولت ایران دستور دهد اسناد رسمی مربوط به شرکت ایالات متحده در نمایشگاههای بازرگانی بین المللی ایران را که در سفارت ایالات متحده در ایران نگاهداری می شد، ارائه دهد. ایالات متحده، پس از اشغال سفارت امریکا در ۴ نوامبر ۱۹۷۹ (۱۳ آبان ماه ۱۳۵۸) در تهران دیگر به آن اسناد دسترسی نداشت.

(۱) در درخواست از خواهان به عنوان "گمرک جنوب تهران" نام برده شده ولی "مدیر کل گمرک ایران" آن را امضاء کرده است. خواهان در آخرین لایحه اش خود را "اداره گمرک ایران" نامیده و دیوان نیز همین عنوان را به کار می برد.

(۲) خواهان ۱۰ فقره ضمانتنامه متداول به تاریخ ۴ ژوئن ۱۹۷۵ (۱۴ خرداد ماه ۱۳۶۵) به دو زبان انگلیسی و فارسی تسلیم کرده که متون انگلیسی آنها تکمیل نشده بود.

۳ - لیکن، با ثبت "درخواست رد ادعا به دلیل عدم صلاحیت" از طرف ایالات متحده به همراه لایحه دفاعیه وی در ۱۵ نوامبر ۱۹۸۲ (۲۴ آبان ماه ۱۳۶۱)، عرضحال مزبور منتفی گردید. ایالات متحده در درخواست خود استدلال می کند که دیوان صلاحیت رسیدگی به این ادعا و سایر ادعاهای مشابه را ندارد و اضافه می نماید که هر چند این ادعا یک ادعای رسمی است ولی "از ترتیبات قراردادی فیما بین (دو دولت) برای خرید اجناس و خدمات" به ترتیب مقرر در بند ۲ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی، ناشی نمی شود. ایالات متحده طبق ماده ۲۱ قواعد دیوان از دیوان درخواست کرده که قبل از ادامه داوری ادعای حاضر، در مورد این دفاع صلاحیتی خوانده رای دهد.

۴ - دیوان طی دستور مورخ ۱۷ خوریه ۱۹۸۲ (۲۸ بهمن ماه ۱۳۶۴) به طرفین اطلاع داد که "با توجه به احکامی که شعب یک و سه در پرونده های مشابه صادر کرده اند"، دیوان در نظر دارد در مورد موضوع صلاحیتی که ایالات متحده در پرونده حاضر مطرح نموده، "در اسرع وقت ممکن" تصمیم گیرد. دیوان طی دستور مورخ ۵ ژوئن ۱۹۸۲ (۱۵ خرداد ماه ۱۳۶۵)، ضمن سایر مطالب، به طرفین اطلاع داد که در نظر دارد راجع به موضوع صلاحیت براساس مدارکی که تا ۳۰ اوت ۱۹۸۲ (۸ شهریورماه ۱۳۶۵) تسلیم شده، تصمیم بگیرد. خواهان در ۲۹ اوت ۱۹۸۲ (۷ شهریور ماه ۱۳۶۵) لایحه دیگری به ثبت رساند.

دو - دلایل حکم

۵ - بحثی نیست که پرونده حاضر به ادعای ایران علیه ایالات متحده مربوط بوده و از لحاظ صلاحیتی به موجب بند ۲ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی در شمار "ادعاهای رسمی" قرار می گیرد.

۶ - صلاحیت دیوان نسبت به "ادعاهای رسمی" محدود به ادعائی است که ناشی

" از ترتیبات قراردادی فیما بین (ایالات متحده و ایران) برای خرید یا فروش اجناس یا خدمات" باشد.

بنابراین دیوان باید متقاعد شود که نه تنها ادعاها ناشی از ترتیبات قراردادی هستند، بلکه بالاخص، این ترتیبات برای تهیه اجناس و خدمات می باشند.

۷ - در پرونده حاضر ادعا بابت پرداخت حقوق و عوارض گمرکی است که حسب ادعا پرداخت نشده است. تعهد پرداخت چنین حقوق و عوارضی مستقل از هرگونه قراردادی بوده و از اعمال مقررات ذریبط گمرکی ایران ناشی می شود. بدین ترتیب، بدیهی است که ادعا از صلاحیت دیوان خارج است. رجوع شود به اداره گمرک ایران و ایالات متحده امریکا، حکم شماره ۳- ب ۳- ۱۷۲ (۱۷ آوریل ۱۹۸۵ / ۲۸ فروردین ماه ۱۳۶۴).

۸ - در زمینه حاضر می توان چنین نیز استدلال کرد که ادعا ناشی از ضمانتنامه‌هایی است که سفارت ایالات متحده صادر کرده، و این ضمانتنامه‌ها در حکم ترتیبات قراردادی بین دو دولت است. لیکن، حتی اگر چنین ضمانتنامه‌هایی را بتوان ترتیبات قراردادی بین دو دولت دانست، این ترتیبات برای خرید و فروش اجناس و خدمات نبوده‌اند. این ترتیبات در حکم قبول مسئولیت اداری از طرف سفارت به منظور تسهیل ورود اجناس برای نمایش در مرکز بازرگانی ایالات متحده می باشد. این ترتیبات نه تنها پرداخت عوارض گمرکی مقرر بلکه رعایت کلی مقررات گمرکی ایران را تضمین می کند. دیوان قبلاً" رای داده است که چنین ترتیباتی در حکم قراردادهایی "برای خرید و فروش اجناس و خدمات"، به مفهوم عادی آن کلمات نمی باشند. رجوع شود به اداره گمرک ایران و ایالات متحده امریکا، حکم شماره ۱- ب ۱۶ - ۱۰۵ (۲۴ ژانویه ۱۹۸۴ - ۴ بهمن ماه ۱۳۶۲).

۹ - دیوان متقاعد شده است که هیچ مبنای احتمالی دیگری برای صلاحیت رسیدگی به این ادعا در بیانیه حل و فصل دعاوی وجود ندارد.

سه - حکم

۱۰ - به دلایل پیش گفته

دیوان به شرح زیر حکم صادر می کند:

(الف) ادعای اداره گمرک ایران به دلیل عدم صلاحیت رد می شود.

(ب) هر یک از طرفین باید هزینه های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

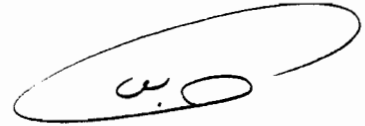
لاهور، به تاریخ ۱۳۰۳. نوامبر ۱۹۸۲ برابر با ۲۴. آبان ماه ۱۳۶۵

روبرت برینر

رئیس شعبه دو

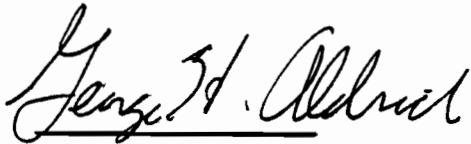
به نام خدا

حمید بهرامی احمدی

نظر مخالف

م.ف / ج.ح

جرج اچ. آلدریچ